

MÜ'MİNLERE KARŞI MERHAMET*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smil'lâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidinâ muhammedin ve âlihî ve sahbihî ve men tebiahû bi- ihsânin ilâ yevmi'd-dîn. Emmâ ba'd.

a. Muhtârü'l-Ehâdîs Hakkında

Şu anda elimizde bulunan hadis kitabının [Muhtârü'l- Ehâdîsi'n-Nebeviyye Tercümesi] hazırlayıcısı Ali Fikri Yavuz isimli kardeşimizdir. Eskiden İstanbul müftülüğü yapmış, Bekir Hâki Efendi isimli âlim bir zat vardı; o zatın talebesidir.

Bekir Hâki Efendi, Hocamız Mehmed Zâhid Kotku Hazretleri'ne çok hürmet gösterirdi. Hocamız yaşca kendisinden küçük olduğu halde, meşâyihdan olduğu için, kendisi ona bizim dikkatimizi çekecek kadar, olağanüstü bir hürmet gösterirdi. Hem kendisi yaşca büyük, hem de dünyevi ünvanları almış bir kimse ama; dünyevi ünvanlar kıymetli olmadığından, o da kıymetli görmediğinden, hiç üstünlük taslamazdı. Son derece sevgi, bağlılık ve hürmet gösterirdi. Yâni ariflere, ehl-i hale, ehl-i takvâya gösterilen bir hürmet nümûnesi olarak; benim gözümün önünden gitmeyen sahneleri vardır.

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

Kendisi de engin hürmetinden dolayı, çok hürmet görmüş bir alim idi, Bekir Hâki Hoca... Son zamanlarına kadar daima hürmet gördü. Herkes kendisinin elini öpmeye, ziyaretine gitti. En son anına kadar böyle, halktan büyük itibar görerek yaşadı.

Bekir Hâki Efendi'nin bir güzel yönü daha vardı. Bekir Hâki Hocaefendi'ye askerî idare zamanında, İstanbul Müftülüğü'ne bakıyordu. İstanbul valiliğini üstlenmiş olan General Refik Tulga üç tane subay göndermiş Bekir Hâki Hocaefendi'ye... Üç subay gelmişler:

“—Hocaefendi, bundan sonra Ezan'ı ve Kur'an'ı Türkçe okuyacaksınız!” demişler.

İstanbul müftüsü olarak kendisine tebliğ etmişler doğrudan doğruya... “Ben İstanbul valisi olarak, komutan olarak, bölge komutanı olarak emrediyorum.” diye Refik Tulga söylemiş.

Ben o konuşmaların teferruatını belki tam iyi nakledemeyeceğim amma; kelimedede biraz eksiklikler olursa, Allah kusurumu afvetsin... Bekir Hâki Hoca Efendi, o üç tane subaya nasihat etmiş:

“—Evlâdım olmaz böyle şey, yapılmaz böyle şey! Siz bilmediğiniz şeylere karışmayın!” diyerek, binbaşı, albay neyse, o kendisine gönderilmiş olan üç subayı makamından göndermiş.

Ondan sonra, valiliğe bakan General Refik Tulga telefonu açmış pür hiddet:

“—Hocaefendi, ben sana üç tane subay göndermiştim. Sana bir şey söylemişler söz

dinlememişsin, kabul etmemişsin!” gibi böyle bir sert söz söylemiş.

Bekir Hâki Hocaefendi telefonda demiş ki:

“—Vali efendi! Ben şu vakte kadar sağlam müslüman olarak yaşadım, iyi bir müslüman olarak gönlümce yaşadım. Bundan sonra benim dinimden taviz vereceğimi, müslümanlık bakımından kötü yaşayacağımı sana kim söyledi bakalım?” demiş, iyi bir azarlamış onu... “Müftülük ve sair makamlar çok önemli şeyler değil...” demiş.

O galibà, “Azlederim!” filân demiş de; “Ne yaparsan yap, yaptığını yapacağını ardına koyma, ben dinimi satamam!” demiş, çat telefonu kapatmış. Böyle bir kahramanlığı da olan bir kimsedir Bekir Hâki Hoca... Nur içinde yatsın, böyle bir insan... Yâni, generalden, ağadan, paşadan, validen tazyik geldiği zaman; Allah’ın yolunda, doğru bildiği yolda taviz vermeden yürümesini bilen alimlerdenidir ki, böyle alimlere çok büyük ihtiyaç var.

Her yerde, kimin önünde, huzurunda olursa olsun her şartta Allah’a bağlı kalıp, Allah’a vefa gösterip, Allah’ın dediği, emrettiği şeyi söylemek; bu güzel bir vazifedir, bu kahramanlıktır. Bu kahramanlığı yapan bazı alimler tarih boyunca hayatlarını vermişlerdir. Bunun eskiden misalleri çoktur; yenilerde azalmıştır. Ama demek ki, Bekir Hâki Hoca da bize böyle güzel bir nümûnedir. Allah kabrini pür-nûr eylesin, ruhunu mesrur eylesin, makamını âlâ eylesin, bizi de şefaatine nâil eylesin...

Bu Fikri Yavuz, Karadenizli hafız kardeşimiz, bizden yaşça büyüktür. Eminönü müftü muavini idi, o zaman... O Bekir Hâki Hoca'nın yanında yetişmiştir. Fıkhı güzel öğrenmiştir. Ondan sonra, "*İslâm Fıkhı ve Hukuku*" diye güzel bir kitap yazmıştır. Sanıyorum birçoklarının da kütüphanesinde vardır o kitap... Daha başka güzel tercümeler ve eserler de vermiştir. Allah ömrüne bereket versin, salih bir kardeşimizdir, kendisini iyi bir kardeş olarak biliyoruz; Allah uzun ömürler verip, Ümmet-i Muhammed için faydeli işler yapmasını nasib eylesin...

Öbür Abdullah Aydın eğer benim bildiğim Abdullah Aydın'sa; çünkü Aydın soyadı harcıalem bir soyadı... Bir çok insan biliyorum ve beş-on tane Mehmet Aydın biliyorum mesela; bu Abdullah Aydın kimdir bilmiyorum. Bir vaiz vardı, belki odur. Yani, kitap neşreden, bir kitabevine sahip olan bir vaiz vardı; o olabilir. Veya başka bir kimse olabilir.

Allah her ikisinin de sa'yini meşkûr eylesin, amellerini makbul eylesin ki, Peygamber SAS Efendimiz'in hadis-i şeriflerini ihtivâ eden bu kitabı, (*Muhtârü'l-Ehâdîsi'n-Nebeviyye*) tercüme etmişler. Ümmet-i Muhammed okusun diye, şöyle bir kitap haline getirmişler.

Güzelliği de şudur: Bir tarafta Arapçası var, öbür tarafta da Türkçesi var. Arapça öğrenenler için de faydalı olur. Buradaki tercüme de zihnine takılan bir şey olan kimse için, kaynağı hemen karşısında olduğundan iyidir. Böyle bir kitabın kardeşlerimizin evinde bulunması da uygun olur diye düşünüyorum şahsen, güzel bir kitaptır diye...

Şimdi, Ramazan kardeşimizin besmeleyle açmış olduğu sayfada karşımıza çıkan satırları okuyorum: Elli ikinci ders...

Bu kitabın sonunda böyle dersler halinde ayet ve hadislerden müteşekkil konuları işlemiştir mübarek müellif... Ama baş tarafında alfabetik olarak *Câmiü's-Sağîr* gibi, *Râmûzü'l-Ehâdîs* gibi alfabetik hadisler vardır.

Bir yerine kadar öyle devam eder, bir yerinden sonra da böyle dersler devam eder. Birinci ders burada altmış birinci sayfadan başlıyor, kitabın sonuna kadar devam ediyor. Oradaki en son ders de yetmiş dokuzuncu ders...

Yetmiş dokuz tane ders eklemiş kitabın sonuna... Yâni bir vaiz efendi böyle karşısına bunları alıp, cemaate anlatsın diye düşündü galiba müellif; Allah razı olsun...

b. Tevrat'ta ve İncil'de Peygamber Efendimiz

Şimdi, sahabe-i kiramın anılmasının faziletine dair olan bölüm geldi. Biliyorsunuz, bir başka mübarek sözde de:¹

عِنْدَ ذِكْرِ الصَّالِحِينَ تَنْزِلُ الرَّحْمَةُ

(*İnde zikrû's-sâlihîne tenzilü'r-rahmeh*) “Sâlihlerin anıldığı yere rahmet-i ilâhî iner.” diye

¹ Ahmed ibn-i Hanbel, *Zühd*, c.I, s.326; Süfyan ibn-i Uyeyne Rh.A'ten.

Peygamber Efendimiz'in hadis-i şerifi vardır. Bir yerde sâlih kullar anıldı mı, Allah oraya rahmetini nazil eder, indirir. Demek ki, iyi insanların iyi meclislerde anılması lâzım, meclisi süslüyor, meclisi rahmete mazhar ediyor. İyi insanların nâmı yürümeli, nâmı konuşulmalı böyle yerlerde...

Buyuruyor ki müellif: (*Kàle'llàhu teâlâ*) Bu konuda Allah-u Teâlâ Hazretleri Kur'an-ı Kerim'inde bir ayet-i kerimede şöyle buyurmuştur:

مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ
رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ تَرَاهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا يَبْتَغُونَ فَضْلًا
مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا سِيمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِنْ أَثَرِ
السُّجُودِ

(الفتح: ٢١)

(*Muhammedün rasûlü'llàh*) “Muhammed-i Mustafa Allah'ın elçisidir.” Bu ayet-i kerime, Fetih Sûresi'nin son ayet-i kerimesidir. (*Ve'llezîne meahû*) “O Muhammed'in yanında olan kimseler ki...” Peygamber Efendimiz'in yanında ona iman edip yanında bulunan, onu gören kimselere sahabe diyoruz. Yâni, “Sahabesi ki, (*eşiddâü ale'l-küffâr*) kâfirlere karşı şiddetli ve serttirler; güçlü kuvvetlidirler. (*Ruhamâü beynehüm*) Kendi aralarında müşfik, yumuşak, merhametli, sevgili, saygılıdırlar.”

(*Terâhüm rukkean süccedâ*) “Sen o sahabe-i kiramı secde edici kullar olarak, rukû edici kullar olarak; namazda, niyazda, ibadette, tâatte görürsün daimâ... (*Yebteğûne fadlen mina’llâhi ve rıdvânâ*) Bu namazları, niyazları, Allah’ın fazlu kereminden nasiplerini almak ve Allah’ın rızasını kazanmak için yaparlar. (*Sîmâhüm fî vücûhühüm min eseris sücûd.*) Onların yüzlerinde secde etmekten hasıl olan alâmetler vardır.” (Fetih, 48/29)

Sîmâ, alâmet demek, emâre demek... Yüzlerinde secdeden hasıl olan emâreler vardır. Bazıları demişlerdir ki:

“—Bu emâreler insanın çok fazla secde etmesinden dolayı, alnında siyahlık hasıl olur, mühür gibi... Çok secde ettiği için, fazla fazla secdeden dolayı alnının ortasında, derisi biraz fazla ezildiği için adetâ insanın dirseği gibi koyu renk oluşur. Veyahut; mânevî bakımdan Allah’ın kendilerine vermiş olduğu nurâniyetdir, pırıltıdır, nurluluktur.” demişler.

Yâni, “Onların yüzlerinde öyle pırl pırl bir nurâniyet vardır, secdeden ve rükûdan, ve Allah’a itaat edip, Allah’ın rızasını arayıp ibadet yapmalarından dolayı Allah onları öyle nurlu kimseler etmiştir.” diye ayet-i kerimeyi burada bıraktı müellif...

Tabii ayet-i kerimenin devamı vardır. Onun devamında:

ذٰلِكَ مَثَلُهُمْ فِي التَّوْرَةِ

(الفتح: ٢٩)

(*Zâlike meselühüm fi't-tevrât*) “Bu onların Tevrat'ta anlatılış şeklidir.” (Fetih, 48/29) diyor Allah-u Teâlâ Hazretleri.

Demek ki, bütün bu anlatım şekilleri, Hazret-i Mûsâ Aleyhisselâm'a indirilmiş olan Tevrat'ta bu tarzda geçmiş. Tevrat'ta Hazret-i Mûsâ zamanında, yani Hazret-i İsâ'dan da evvel, hristiyanlık gelmezden de önce, yahudiliğin yayılmasından da önce; Hazret-i Mûsâ'nın kendisine indirilmiş olan Tevrat kitabında, Peygamber Efendimiz hakkında bilgi var, ve Peygamber Efendimiz'in sahabesi hakkında mâlûmat var; ve onlar şöyle insanlar olacak, böyle insanlar olacak diye medih var... (*Zâlike meselühüm fi't-tevrât*) “Tevrat'ta böyle anlatılıyor, Tevrat'ta meseleleri bu tarzda geçiyor.” diyor Allah-u Teâlâ Hazretleri...

Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin Kur'an-ı Kerim'in şahadetinden anlıyoruz ki, Tevrat'ta bu cümleler var...

Bizim Edebiyat Fakültesi'nde okuduğumuz sıralarda, Muhammed Hamidullah² Hocaefendi,

² Prof. Dr. Muhammed Hamidullah (1908-2002): 1908 yılında Hindistan'ın Haydarabad şehrinde dünyaya geldi. Sekiz çocuklu bir ailenin en küçüğüdü. Ailesinden aldığı ilköğrenimin arkasından medrese öğrenimine başladı. Daru'l-Ulum Medresesi'nden sonra, Osmaniye Üniversitesi'nde hukuk tahsil etti. Devletlerarası İslam Hukuku'na ilgi duyarak Paris'e gitti. Paris Üniversitesi'nden “Peygamberimizin Savaş Mektupları” başlıklı teziyle doktor unvanını aldı. Almanya'nın Tübingen Üniversitesi'nde “Devletlerarası İslam Hukuku” alanında ikinci bir doktora çalışması daha yaptı (1933). Çalışmalarını Paris Üniversitesi'nde sürdürdü. Bu arada Kuzey Afrika ülkelerinin kütüphanelerinde incelemeler yaptı. Hindistan'a dönerek Osmaniye Üniversitesi'nde çalışmaya başladı. Bu üniversitede devletler hukuku profesörüyken, görevle yurtdışında bu-

o Hintli alim altı ay Paris'te kalırdı, altı ay da Türkiye'ye gelir, İstanbul'da Edebiyat Fakültesi'nde İslâm Araştırmaları Enstitüsü'ne bağılı olarak, serbest konferanslar verirdi. Resmî ders verdirtmezlerdi adama... Yâni, resmi bir ders verdirtseler, fakültenin diğere talebeleri dinleyecek diye... Fakat, İslam Araştırmaları Bölümü'nde serbest konferans olarak verirdi dersleri... Ve o zaman halktan birçok kimse anfilere gidip, akşamın geç vakitlerinde onun yaptığı konuşmaları dinlerlerdi.

Biz de Edebiyat Fakültesi'nin Arap-Fars Filolojisi bölümünde okuduğumuz için, bize de bir ders koymuşlardı. Hamidullah Hoca bize geldi, bir sene ders okuttu. Kendisinin yazdığı *El-Vesâiku'sSiyâsiyye* (*Siyasî Vesikalar*) diye bir kitabı vardı, Arapça... Yani, Peygamber Efendimiz'in kendisinin, civardaki hükümdarlara yazıp göndermiş olduğu mektupları ve Peygamber Efendimiz'in devrine ait siyasî vesika mahiyetindeki metinleri, Medine-i Münevvere'deki ilk teşekkül eden İslâm toplumunun ve devletinin anayasasını ihtiva

lunduğu bir sırada, Haydarabad'ın Hindistan hükümeti tarafından işgal edilmesi (1948) üzerine geri dönmedi. Siyasal mülteci olarak Fransa'ya yerleşti. Beş dilde (Arapça, Urduca, İngilizce, Fransızca ve Almanca) binden fazla makale ve onlarca kitabı bulunan Hoca'nın ismi 1950'li yıllarda uluslararası akademik çevrelerde duyulmaya başlandı. Başta Fransa, Mısır, Pakistan ve Türkiye olmak üzere birçok ülkenin üniversitelerinde dersler, konferanslar verdi. 1952'de İstanbul Üniversitesi'nde çalışmaya başladı, uzun yıllar Edebiyat Fakültesi İslâm Araştırmaları Enstitüsü ile Erzurum'da Atatürk Üniversitesi İslâmi İlimler Fakültesi'nde öğretim üyeliği yaptı. Bu sırada, birçok süreli yayında bilimsel makaleler yazdı. Muhammed Hamidullah, 17 Aralık 2002'de ABD'nin Florida eyaletinde 96 yaşındayken vefat etti.

eden hükümleri taşıyan belgeleri yayınlamıştı onun içinde... Biz de kendisinden bu kitabını üç dört talebe olarak okumuştuk. Hamidullah Bey o derslerde, bunların Tevrat'taki yerlerini göstermişti bize...

Aşağıda, bu ayet-i kerimenin devamında:

وَمَثَلُهُمْ فِي الْإِنجِيلِ

(الفتح: ٢٩)

(*Ve meselühüm fi'l-incîl*) “İncil’de de şöyle geçer.” (Fetih, 48/29) diye Allah-u Teâlâ Hazretleri, İncil’deki geçiş tarzını anlatıyor.

İncil’de de, Peygamber Efendimiz’le ilgili bilgi var, muhterem kardeşlerim! Yâni, şunu bilesiniz ki, Tevrat’ta Ümmet-i Muhammed, Peygamber Efendimiz ve sahabesi hakkında bilgi var, mâlûmat var: “Onlar şöyle kahraman, böyle faziletli insanlar...” diye bilgi var... İncil’de de Peygamber Efendimiz hakkında bilgi var. Bunu böyle, iyice bilesiniz.

Buna Kur’an-ı Kerim şehadet ettiği gibi, alimler de bunu, Kur’an-ı Kerim’in te’yid ettiği, Kur’an-ı Kerim’in söylediği şekilde; İncil’de olduğunu bize gösterdiler. Ayrıca bendeniz bir takım profesörlük çalışmalarını yaptığım esnada, kendisi hristiyan papazı iken, sonradan müslüman olmuş bazı kimselerin [İbrâhîm-i Müteferrika] eserleri üzerinde araştırmalar yaptım. O araştırmalarda da o hristiyan papazların Tevrat’ta ve İncil’de, Peygamber Efendimiz ve Ümmet-i Muhammed’le ilgili

bahisler olduğunu, yazdıklarını tesbit ettim ve onları kitap halinde de neşrettim. Bu gerçek bir hadisedir, yani hâkikaten var.

c. Abdullah et-Tercüman (Anselmo Turmedo)

O İncil'deki ayetlerle ilgili olarak: Mayorka adasında Anselmo Turmedo adlı papaz vardır. On dördüncü - On beşinci Asır'da yaşamış bu papaz... Mayorka-Miyorka adaları, İspanya'nın doğusundadır. İtalya ile İspanya arasında, Akdeniz'dedir. O adalarda doğmuş, İspanya'da ve Fransa'da tahsil görmüş. Fransa'da çok yüksek bir papazın manastırında diğer genç talebe papazlarla beraber ders okurken, yani hristiyanlık yüksek tahsili yaparken; bir gün hocaları gelmemiş derse, rahatsızlanmış. Hoca gelmeyince onlar da kendi aralarında meşgul olmuşlar, dersi müzâkere etmişler.

Akşam bu çalışkan talebe Anselmo Turmedo, hocasının, üstadının yanına gittiği zaman hocası soruyor:

“—Ne yaptınız ben gelmeyince?”

“—Efendim, baktık siz gelmiyorsunuz, onun üzerine bizde açtık İncil'in açıklamasını yapan filânca kitabı okuduk.”

“—Hangi bölümü okudunuz?”

“—İşte, Paraklit'i anlatan bölümü okuduk, Paraklitos meselesini anlatan kısmı okuduk.”

Paraklitos dediği kısım, bir teselli verici gelecek diye böyle birinin geleceğini anlatan kısım...

“—Peki, o Paraklitos kimmiş? Ne yazıyor kitap?”
diye soruyor talebesine...

Talebesi diyor ki:

“—Efendim siz daha iyi bilirsiniz ya; işte kimisi
buna Rùhül Kudüs demişler.”

“—Hayır, Rùhül Kudüs olamaz! Çünkü orada bir
insandan bahsedildiği belli oluyor.”

“—O zaman şudur...”

“—Hayır!”

“—O zaman budur... İşte filanca kitap şöyle
demiş, falanca

kitap böyle demiş...”

“—Hayır!”

“—Şu arkadaş şöyle dedi...”

“—Hayır!”

“—Bu arkadaş böyle dedi...”

“—Hayır!”

“—Pekiyi, elinizi bırakayım ayağınızı öpeyim;
bunun aslı nedir, lütfen söyleyin, çok
meraklandım!” diyor.

“—Evlâdım! Söylerim ama tahammül edemezsin,
gerçeği hazmedemezsin!” diyor.

“—Ben size bağılıyım, ne söylerseniz size
itimadım tamdır; hay hay kabul ederim, itiraz
etmem.”

Diyor ki:

“—Söyleyeceğim ama, bir şartla: Bunu burada
söylemeyeceksin ve benden duyduğunu
söylemeyeceksin. Eğer benden duyduğunu

söylersen ve burada söylersen, halk arasında şâyi olursa; o zaman ben söylediğimi inkâr ederim. Seni yalnız bırakırım, burada açıklamayacaksınız!” diyor.

“—Peki efendim!” diyor.

Onun üzerine diyor ki:

“—Bu ayette bahsedilen kişi müslümanların peygamberi Hazret-i Muhammed’dir (SAS). Bu ayet, müslümanların peygamberi Hazret-i Muhammed’in geleceğini bildiriyor.”

“—Aman efendim, mâdem bu böyle, siz niye burada papazlık yapıyorsunuz o zaman?” diye talebe soruyor, üstadına...

“—Evlâdım, bu bilgiye ben geç ulaştım, yaşlı zamanımda ulaştım, hasta zamanımda ulaştım. Ama sen gençsin, sen müslüman diyarına git, ben gidemem. Ben imanımı saklayarak burada yaşayacağım, kıpırdayacak halim yok, ihtiyarım. Sen gençsin, gidebilirsin. Sana tavsiye ederim, İslâm diyarına git!” diyor.

O da hocasının bu verdiği bilgi üzerine, Fransa’nın güneyindeki hangi şehirse, oradan İtalya’ya geçiyor. İtalya’da Roma’ya geliyor. Roma’dan aşağı Sicilya’ya geçiyor. Sicilya’dan Palermo limanına geliyor, oradan Tunus’a geçiyor. Tunus’ta da hristiyanlar var... Tunus şehrinde müslümanlar da var, hristiyan tüccarların oluşturduğu bir mahalle de var; yani karışık... Orada onu karşılıyorlar, her yerde büyük izzet ü ikramda bulunuyorlar.

O zamanki Tunus beyinden bir randevu sağlıyor, Tunus beyinin yanına gidiyor.

“—Efendim, ben İslâm’ın hak din olduğunu anladım, müslüman olmak istiyorum!” diyor Tunus beyine...

O da:

“—Mübarek olsun, doğru bir iş yapmış olursun! Allah sana doğruyu göstermiş, iyi bir şey yapmış olursun!” diyor.

“—Fakat, sizden bir ricam var: Ben müslümanlığımı ilân etmeden önce, buradaki hristiyan kolonisine beni sorun, nasıl bir insan olduğumu anlayın lütfen; ondan sonra açıklayalım! Ben açıkladıktan sonra belki bana iftira ederler, bir şeyler söylerler aleyhimde; ilk önce bir tahkik edin!” diyor.

“—Olur.” diyor bey...

Tunus beyi şehrin tüccarlarından adamlar çağırttırıyor, Bunu perdenin arkasına saklattırıyor, diyor ki:

“—Buraya sizin meşhur tanınmış alimlerinizden Anselmo Turmedo isminde bir papaz gelmiş. Nasıl bir adamdır bu? Yâni dürüst bir adam mıdır, sahtekâr mıdır, alim midir, cahil midir?” filân diye böyle bir soruyor.

Onlar da diyorlar ki:

“—Efendim, o bizim çok büyük papazımızdır, çok büyük alimimizdir. Uzun seneler okumuştur, İncil’i çok iyi bilir, hristiyanlık tarihine aşinadır, hristiyanlık akaidinin ince meselerine vâkıftır.”

“–Dürüst bir adam mıdır? Sever misiniz, itimat eder misiniz?” “–Severiz, canımızı veririz.” filân diyorlar.

Oradan yokluyor buradan yokluyor, ters konuşuyor, düz konuşuyor, adamlar diyorlar ki: “–İyi..”

“–Bak benden bir şey saklamayın, bir kusuru varsa söyleyin!”

“–Yok efendim, kusuru yok; meziyetli bir insadır.” filân diyorlar.

Bütün bunları böyle iyice kısıkıvrak konuşurup, bağladıktan sonra diyor ki:

“–Peki, o şahıs müslüman olursa ne dersiniz? Aliminiz olarak o müslüman olursa, sizler ne dersiniz?” deyince;

“–Yapmaz böyle şey!” diyorlar. Hepsi ayağa kalkıyor, “Yapmaz böyle şey, yapmaz böyle şey...” diyorlar.

O saklandığı yerden çıkıyor, diyor ki:

“–Ey hristiyan topluluğu, ey benim kardeşlerim! Ben Tevrat’ı, İncil’i, Ahd-i atik’i, Ahd-i cedid’i inceledim. Uzun seneler ömrümü hristiyanlık ilimlerini tahsilde geçirdim, şu gerçeği buldum ki, İncil’in sayfaları, ayetleri arasında bildirilen, Paraklit denilen şahıs, müslümanların peygamberidir. Ben bu gerçeği bulduğum, öğrendiğim için müslüman oldum. Sizin de müslüman olmanızı tavsiye ederim!” diyor o topluluğa...

O topluluk artık büyük bir şamata, gürültü çıkartarak, itirazlar ederek oradan gidiyorlar ve diyorlar ki:

“—Bu adam papazdı, papazlar umumiyetle evlenmedikleri için evlenmemek zor geldiğinden, nefesine uyduğundan müslüman oldu.”

Yani böyle iftira ediyorlar artık... İlk başta iyice te'kid etmiş oldukları halde, böyle bir bahâne buluyorlar ve gidiyorlar. Bu Anselmo Turmedo, Abdullah adını alıyor.

Umumiyetle müslüman olanlar, *Abdullah* gibi isimleri alıyorlar. Meselâ, Yirminci Yüzyıl'ın başında müslüman olmuş bir başka papaz var, o da *Abdul'ehad* adını almış. Yâni, tek olan Allah'ın kulu... O hristiyanlar teslise inanıyorlar ya, üçlemeye inanıyorlar ya; onun için Abdul'ehad... Müslüman olurken de ismiyle bir tebliğ yapıyor, bir hamle yapıyor yâni...

O Tunus beyi sonradan bakmış, onu incelemiş, çeşitli şekillerde kontrolünü yapmış; kendisine tercüman olarak almış. Çünkü kendisi latin... Latinceyi ve saireyi biliyor, eski metinleri biliyor, İtalyancayı biliyor, Fransızcayı, İspanyolcayı biliyor... Yanında görev veriyor ve adı Abdullah et-Tercüman diye geçiyor, kitaplarda...

Bu şahıs “*Tuhfetü'l-erîb fî reddi alâ ehli's-salîb*” diye bir kitap yazmış. Yani, ehli salibin, hristiyanların, haç erbâbının kanaatlerinin, itikadlarının doğru olmadığına, İncil'den delilleri ihtiva eden bir kitap yazmış. Bu kitap, “*Hristiyanlığa Reddiye*” adıyla Türkçeye tercüme edildi.

Daha önceleri, ta Osmanlılar zamanında bizim büyük alimlerimizden birisi var... Bugün hep eskilerden böyle isimler geçiyor, Allah onun da mekânını inşaallah cennet etmiştir, şefaatine erdirsin... Mehmet Zihni Efendi var, çok büyük alim; *Nîmetü'l-İslâm* kitabını yazan o büyük alim, Avrupa'dan nişanlar filân kazanmış kıymetli bir alim... O tercüme etmiş ilk defa Osmanlıcaya bu *Tuhfetü'l-Erîb*'i... Anselmo Turmedo Arapça yazmış, Mehmed Zihni Efendi de Osmanlıcaya tercüme etmiş.

Sonra bir başkası yeni harflerle neşretti. Güzel bir kitaptır. Kütüphanenizde bulunması, burası için uygun olur, benim acizâne kanâatime göre... O kitap da hatırınızda bulunsun!

Demek ki, Tevrat'ta ve İncil'de Peygamber Efendimiz anılıyor. Bildirilmiş ve müjdelenmiş, böyle bir kimse gelecek diye... Hattâ, Tevrat ve İncil'in dışında başka din kitaplarında da Peygamber Efendimiz'in geleceğinin ve ümmetinin vasıflarının yazılı olduğu anlaşılıyor. Bu konuda yazılmış bir takım eserler var, Pakistanlı kardeşlerimiz bu konuda çalışmışlar. Begüm Ayşe Beveni Vakfı'nın bir takım neşriyatı var: "*Why I Embraced Islam?*" veyahut, "*Islam My Choice*" isimli kitaplar...

Bunlar İngilizce; siz bildiğiniz için tedarik edip alabilirsiniz, okuyabilirsiniz. Bu kitaplarda, (*Proficies in old books*) "Eski mukaddes kitaplarda Peygamber Efendimiz'in geleceğini dair haberler, kehanet ve bilgiler" diye bir bölümde anlatılmış. Orada (*Subscripture*), yâni Hint metinlerinden sayfalar veriyor,

fotokopiler veriyor. Onlarda da Peygamber Efendimiz’le ilgili olduğu anlaşılan pasajlar var, paragraflar var... Ayrıca, Pehlevî metinlerinde de Peygamber Efendimiz’in geleceğine dair önceden yazılmış bilgiler olduğu ortaya çıkıyor.

d. Tebliğ Vazifesi

Şimdi bunlardan anlıyoruz ki, “Peygamber Efendimiz Allah’ın hak peygamberidir.” dediğimiz zaman, bizim karşıımızdaki insanlara söyleyecek kuvvetli delillerimiz var, vesikalar var elimizde... Yâni malzememiz el-hamdü lillâh çok kuvvetli... Fakat böyle bir yabancı diyarda şurası şâyân-ı teessüftür ki, biz müslümanlar ilme olan bağlılığımızı azalttığımızdan, tetkîkâtımızı az yaptığımızdan ve dinimizi iyi öğrenme ve öğretme hususunda gayretlerimiz eksik olduğundan ve bu konuda müesseseler kurmakta geri olduğumuzdan; ya da müesseseleri kursak, sonunda elimizden kaptırdığımızdan veyahut kurmuş olduğumuz müesseselerde bizden birisinin konuşması bahis konusu olduğu zaman, konuşturulmama durumuna düşürüldüğümüzden bizim kusurumuz çoktur. Fakat bu kusurumuzun vebali kime gider bilmiyorum.

Meselâ, bir grup kardeşimiz Adelaide tarafına gitmişler. Orada Afganistan’dan gelme bazı kimselerin köyleri yakınında ezan okumuşlar, namaz kılmışlar... Köylüler ağlaşmışlar; hüngür hüngür ağlamış köylüler...

“—Niye ağlıyorsunuz?” diye sordukları zaman bizim bu arkadaşlar; demişler ki:

“—Bizim dedelerimiz de böyle ezan okurlardı, namaz kılarlardı; ama biz şimdi onları unuttuk.”

Yâni anneleri, babaları, dedeleri Afganistan’dan gelen müslüman kimseler iken; bugün çocuklar “*John*” adını almış, başka isimler almış, kendi dinlerini bilmez duruma düşmüşler. Ama, bir grup gidince ağlaşıyorlar; yâni duygulanıyorlar ve ağlaşıyorlar. Demek ki gitmemiz lâzım, demek ki ziyaretler yapmamız lâzım, demek ki dinimizi öğretmemiz lâzım! Demek ki, eski müslüman kardeşlerimize:

“—Siz müslüman idiniz, ne oluyorsunuz? Hak dini bırakıp da niye böyle ahiretinizi mahvedecek bir yola girmişsiniz, boşlukta sallanıp kalıyorsunuz?” dememiz lâzım!

Ayrıca başka dinlere mensub insanlara da:

“—Hey kardeşler! Sizler bizim hemcinsimizsiniz, Hazreti Adem’den kardeş sayılırız. Bu yanlış itikadı bırakın! Bak sizin kendi kitaplarınızdan, sizin muteber saydığınız kaynaklarda bile bizim yolumuzun hak yol olduğunu gösteren malzeme var, inceleyin buyurun! İnceledikten sonra hak neyse ona tabi olun! Biz size bir şey demiyoruz ama, şunları okuyun!” diyebilin.

Yâni, başkalarını da doğru yola çekmeğe çalışın! Çünkü siz bir kimseyi çalışarak hak yola çekerseniz, o kimsenin ömrü boyunca yaptığı bütün ibadetlerin sevabının bir misli de size verilecek kardeşlerim!

Onun için, bilhassa emekli olan kardeşlerime; yâni burada çalışmış, dünya işlerini bitirmiş, emeklilik hakkını elde etmiş kardeşlerime

lütfen dinleri için çalışmalarını hatırlatacağım, rica edeceğim. Onlar var güçleriyle dinlerini kendi çocuklarına,

torunlarına öğretmeğe; çevreye tanıtmaya, eski müslümanlara müslümanlıklarını hatırlatarak uyarmaya; müslüman olmayanları da İslâm dinine çekmeye çalışsınlar! Okusunlar, öğrensinler, bilgilerini, görgülerini artırsınlar!

Soru:

Hocam! Bizim buralarda dinimizi tebliğ etmemiz için gerekli bilgileri veren kitaplardan tavsiye ettiklerinizin isimlerini bize söyleyebilir misiniz? Okuyalım, kütüphanemizde buluralım ve hatta gerekli kişilere hediye edelim!

Ben şimdi burdaki kitapların neler olduğunu bilmiyorum. Benim zihnimde olanlar az önce isimlerini saydığım kitaplar. Ama burada olan kitaplar arasında bu konularda eserler bulabilirsem, onları da size önümüzdeki günler içinde tesbit etmeye çalışayım. Eğer burada sizin kütüphanelerinizdeki kitaplar arasında bu malzemeyi bulamazsam, Türkiye'ye döndüğüm zaman, izin vererseniz oradan mektup yazarak isimlerini göndereyim veyahut o kitapları göndereyim.

O kitapların hangileri mevcuttur, bilmiyorum. Çünkü eskiden basılmış kitaplar, ben bunları seneler önce okumuştum. Hangilerin mevcudu varsa, oralardan o kitapları göndereyim, onları alın. Yalnız ben şunu şu anda hemen söyleyebilirim ki, size: Bu konuların çok geniş iki cilt halinde anlatıldığı *İzharü'l-Hak* diye

bir kitap var iki ciltlik, Sönmez Yayınları arasında çıktı, *İzhâru'l-Hak* diye bir kitap, iki ciltlik... Bence burada ve Avrupa'da bulunan kardeşlerimizin de kütüphanelerinde o kitaplar olmalı ve o kitapları, o ciltleri kardeşlerimiz okumalı! Kendileri ve çocukları okumalı!

Bu *İzhâru'l-Hakk*'ı bizim Nakşi Tarikatimiz'den, Hindistanlıkardeşlerimizden, bizimtarikatimizin kolundan; Rahmetullah-i Hindî Efendi kaleme almış. Orada bu konular çok detaylı olarak, kaynaklar gösterilerek anlatılıyor ve bu kitap Sönmez Yayınları arasında iki cilt halinde basıldı. Yani o belki buralardaki kütüphanelerinizde, bazı kardeşlerin kütüphanelerinde varsa;

onların sayfalarından fotokopiler alabilirsiniz veya o kitabı Türkiye'den getirtebilirsiniz. Veyahut da o kitaplardan, bu saydığım kitaplardan bir liste yaparım, onları koli halinde göndeririz. Burada muhtelif cemiyetlerde onları satarsınız. Böylece o konular öğrenilmiş olur. Burada sizin için hayati önemi haiz oluyor bu konular...

e. Sahabe-i Kirâmın Özellikleri

Bu ayet-i kerimede Peygamber Efendimiz nasıl tanıtılıyor, bir kere daha hatırlayalım; yâni, Ramazan kardeşimizin açtığı sayfadaki Fetih Sûresi'nin son ayet-i kerimesi:

مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ
رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ تَرَاهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا يَبْتَغُونَ فَضْلًا

مِنَ اللّٰهِ وَرِضْوَانًا سَيِّمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِنْ أَثَرِ

السُّجُودِ

(الفتح: ٢٩)

(*Muhammedün rasûlü'llâh, ve'llezîne meahû eşiddâü ale'lküffâr...*) ayet-i kerimesinin mânâsı şöyle oluyordu:

“Muhammed SAS Allah’ın elçisidir ve onun yanındakiler kâfirlere karşı şiddetli, kendi aralarında merhametli ve şefkatlidirler. Sen o mübarekleri rukû ediciler, secde ediciler ve böyle yaparak Allah’ın fazlını ve keremini ve rızasını kazanmaya gayret ediciler olarak görürsün! Ve onların yüzlerinde yaptıkları secdelerden, ibadetlerden hasıl olan pırıl pırıl alâmetler vardır.” (Fetih, 48/29) deniliyor.

Şimdi bu ayet-i kerime, Peygamber Efendimiz’in sahabesini anlatıyor, sahabesini medhediyor, sahabesinin mübarek insanlar olduğuna Kur’an-ı Kerim’den bir delil bu; Sahabesi mübarek bir nesil, *rıdvanullâhi aleyhim ecmaîn...* Allah onların şefâatine nâil eylesin... Onlar büyük insanlar, Peygamber Efendimiz’i görmüşler, Peygamber Efendimiz’den yetişmişler... Peygamber Efendimiz’in yetiştirdiği en üstün insanlar...

Onlar, bizim nümûnelerimizdir. Biz onların hayatlarını okursak, nasıl davrandıklarına dikkat edersek, hayatımızı onlar gibi geçirirsek, en iyi müslüman olarak yaşamış oluruz. Çünkü onlar İslâm’ı en iyi bilen kimselerdir. Çünkü

Peygamber Efendimiz'in hemen yanındaydılar, Peygamber Efendimiz'den dini öğrendiler. Böyle sonradan bozma, değiştirme, çeşit çeşit yönlere sapma, dağılma olmadığı zamanda Peygamber Efendimiz'den dini öğrenmiş oldukları için; onların imanları en kavî ve yolları en güzel yoldur. Ve sahabe-i kiramın yolu bizim için hakîkaten ittibâ edilecek, iktidâ edilecek bir yoldur. Onların davranışları da, bizim için fıkhıta bir kaynak olarak görülür.

Muhterem kardeşlerim! Bu sahabe-i kiramın vasfı anlatılırken, "Kendi aralarında şefkatli ve merhametli..." deniliyor. Şimdi Allah razı olsun, bu şefkatin ve merhametin, sevgide bağlılığın ve kardeşliğin bir emaresi olarak, nişanesi olarak, nümûnesi olarak bu akşam sizler bizi karşıladınız, ikram ettiniz, evinizde misafir ediyorsunuz. Tabii, bizim size karşı hürmetimiz var, sizin bize karşı sevginiz var ki, misafir etmişsiniz. Bunun bir misali, ama bu yaygın değil...

Maalesef, sanki ben buraya Moskova'dan gelmiş bir insanmışım gibi, gâvur diyarından gelmiş azılı, kanlı bir katılmışım gibi, buraya gelmeden benim aleyhime burada bir takım faaliyetler yapılmış ki, ben o camiye gidemiyorum. Şimdiden ilan ediyorum, beni konuşurmayan bir camiye, ben normal bir ibadet yeri olarak kabul edemiyorum. Yâni benim konuşurulmam yasaklanan bir camiye gidemem. Orası nôtür, herkesin gideceği bir ibadet yeri hüviyetinde değil... Çünkü herkese açık olmayan, bütün müslümanların serbestçe ibadetini yapamadığı,

dinini, imanını öğrenemediği, anlatamadığı bir yeri ben bir şahsın dükkânı olarak görürüm.

Reddedilmiş olduğum bir yere ben gidemem ki, beni reddetmeyen, beni seven bir sürü kardeşim var, onların yanında dururum. Burası reddederse Türkiye’de dururum, Türkiye reddederse Afganistan’a giderim, Pakistan’a giderim... Herkes reddederse, bir köşeye çekilirim. Ama reddedildiğim bir yere niye gideyim?

Beni niye reddediyor, benden ne kötülük gördü? Ben onun tavuklarını mı kışladım, aleyhinde bir şey mi söyledim? Türkiye’de benim alnıma bir kara leke mi sürülmüş, Türkiye’de ben hapse mi girmiş çıkmışım? Türkiye’de bir suç mu işlemişim; esrar mı kaçırmışım, adam mı öldürmüştüm, hırsızlık mı yapmışım?

El-hamdü lillâh hiç böyle bir şey yapmadım. Türkiye’de, üniversitede hocalık yaptım geçen seneye kadar... Bu sene de hocalık yapsaydım, yine devam edebilirdim. Çünkü yaşıım müsait, altmış beş yaşına kadar, yetmiş yaşına kadar hocalık yapabilirim ben... Emekli olmamam için bütün arkadaşlarım yalvardılar:

“—Ne olur emekli olma!” diye...

Ama sıkıyordu beni... Emekli olmadığım zaman, arkadaşlarımın davet ettiği yere gidemiyordum, yapmak istediğim çalışmayı yapamıyordum. Bir şehirden öbür şehire gidemiyordum. Kayınvalidem rahatsız, İstanbul’a gideceğim, her seferde izin almak lâzım... Bundan sıkıldığım için emekli oldum.

Ama böyle emekli olmasaydım ben şu anda, Türkiye'nin Ankara Üniversitesi'nde profesörlük yapmaya devam edecek bir insandım. Türkiye'nin dört tane, beş tane camiinde müftülükten müsaadeli konuşma yapan bir insanım ben... Türkiye'de konuşma yapan bir insan olarak, ben burada niye konuşma yapamayayım? Ben konuşma aşıklısı değilim ama, niye bir hak çiğnensin?

Size meselâ birisi gelse, "Araba kullanamazsın!" dese meselâ...

"—Yâhu Sydney'de arabasız yaşanır mı? Ben niye araba kullanmayayım? Benim ne eksikim kusurum var ki? Herkesin yapabildiği bir şeyi bana niye yaptırtmıyorsunuz?" dersiniz.

Ben bunu şiddetle protesto ediyorum. Ben bunu İslâmî bir hareket olarak görmüyorum, insani bir hareket olarak görmüyorum. Çünkü bir insana böyle bir muamele yapılmaz! Tanımadığınız bir insana, bilmediniz bir insana düşmanlık yapılmaz bir kere... İlk önce bir gör, sana ne kadar düşmanlık yaptığını, ne kadar kötü bir insan olduğunu anla; o zaman sen de ona, onun yaptığı kadar yapmaya hak kazanırsın.

Ama daha Melbourne'a yeni gelmiş bir insanı, belki bir siyasî görüşünden dolayı dışlamışsa; o zaman sen de siyasi hareket ediyorsun! O da bir siyasi görüştür, o zaman yine camiye siyaset girmiş oluyor. Sen istediğin siyasi grubu konuşturacaksın, istemediğin siyasî grubu konuşurmuyacaksın. Bu şekilde hareket ettiğin zaman, sen de camide siyasî bir hareket yapmış

oluyorsun. O da camiye siyaset sokmak oluyor. Bu iki kere iki dört eder kadar aşikâr bir şey...

Giderim Hakemba'da, her gün yirmi dolar, elli dolar veririm, her Ramazan oraya giderim; ama bu camiye gitmem, gitmeyeceğim. Kırgınım ve gitmeyeceğim. O beni konuşturmayan kardeşlere de kırgınım. Ama şunu belirteyim: Bu yapılan şeyin, bu tavrın İslâm'da yeri yok...

Bakın, bu sayfayı ben bilinçli olarak açmadım, bunu Ramazan kardeşimiz açtı ama, tevafuken bu sayfa çıktı. Bakın burada Allah'ı Teâlâ Hazretleri: "Kendi aralarında şefkatli ve merhametlidirler." buyuruyor.

Ben kâfir miyim? Değilim! El-hamdü lillâh müslümanım! *Eşhedü en lâ ilâhe illa'llah, ve eşhedü enne muhammeden abdühû ve rasûlühû...* Ben Allah'ın varlığına, Muhammed SAS'in onun peygamberi olduğuna inanmış bir insanım ve müslümanım elhamdü lillâh... Ben müslüman olduğuma göre, bu kardeşlerim bana merhamet edecekler. Hatam varsa, merhamet ederek beni düzeltecekler.

Ama ben onların profesörüyüm! Ben o beni yasaklıyan şahsın bağlı olduğu teşkilatın, Diyanet teşkilatının başkanı olan Mustafa Said Yazıcıoğlu'nun hocasıyım, profesörüyüm... Bundan önceki başkanı olan Süleyman Ateş'in hocasıyım, profesörüyüm... Ondan önceki Lütfi Doğan Hoca'nın profesörüyüm, hocasıyım... Allah bana üç tane, dört tane Diyanet İşleri Başkanı'nın hocası olmak şerefini bahşetti. Ben çoluk çocuğun maskarası değilim ki... Benim

talebemin memuru beni konuşturmayacak? Ben onların hocalarına ders öğretilmişim.

Seyyid Ahmed el-Haşimî isimli Peygamber Efendimiz'in torunlarından bir kimsenin yazmış olduğu, bir hadis kitabının içindeki ayeti ve hadisi söylüyorum. Kendim şahsen bir şey söylemekten fayda da görmüyorum, lüzumlu da görmüyorum böyle bir şeyi... Bunu tercih ediyorum, ayet ve hadisler konuşulsun diye... Gittiğim yerde ayet ve hadis konuşmaya çalışıyorum. Bu yapılan ayıp bir şeydir. Ben bu kardeşlerimin bu kusurlarını düzeltmesini temenni ederim. Çok ayıp etmişler, çok küçük bir iş yapmışlar, son derece küçülmüşler, onları destekleyenler de küçülmüş.

Aramızda merhametli olacağız Eğer bir kahramanlık göstermek gerekiyorsa, işte Rusya Afganistan'ı istilâ etti; buyursunlar, serbest... Pakistan'a gittiğin zaman Afgan cephesine geçilebiliyor, silah da alınabiliyor. Düşmanla çarpışabilir, hepimiz çarpışabiliriz. Yani düşman her yerde var, çarpışmak mümkün...

“Onları secde ve rükû ediciler olarak görürsün.” diyor. Demek ki, namazı medh ediyor. Ondan sonra, “Allah'ın rızasını kazanmak için hareket ederler.” deniliyor. Bu da bizim için bir işarettir, biz de her işimizde Allah'ın rızasını kazanmak için gayret edeceğiz. Her işimizi Allah'ın rızasını kazanmak için yapacağız. Attığımız her adımı, söylediğimiz her sözü, yaptığımız her şeyi Allah'ın rızası için yapacağız. Bu onun işaretidir. Allah bizi rızası yolundan ayırmasın...

Kendi rızasına sahip olan, vâsıl olan, mazhar olan kullardan eylesin...

Dünyadaki mevkilerin, makamların hepsini Allah bana gösterdi. El-hamdü lillâh, mevki makam bakımından hiç bir ihtiyacım yok... Para pul bakımından el-hamdü lillâh, Allah beni başkalarına muhtaç ve mecbur olmaktan kurtardı; Allah'a hamd ü senalar olsun... Allah-u Teâlâ Hazretleri bizi fazl u keremine nâil eylesin, rızasından ayırmasın...

f. Ensâr'ı Sevmek

Şimdi hadis-i şerife geçti bu mübarek alim... Bir ayet anlatıyor, bir veya iki tane hadis getiriyor bir dersi tamamlamak için... Sahabe-i kiramı sevme konusunu anlatırken bir ayeti anlattı, ondan sonra hadis-i şerife geçti. (*Revâhu şeyhân*) dedi; yâni Buhârî ve Müslim, ikisi birden rivayet etmişler bu hadisi. Buhârî ve Müslim, iki sahih hadis kitabını yazmış olan büyük alim kişilerdir. Hadisleri kıymetlidir, sağlam hadislerdir. Bu alimler kimden rivayet etmişler? Berâ' ibn-i A'zîb RA'dan rivayet etmişler. Peygamber SAS Ensar hakkında buyurmuş ki... *Ensar*, Medine-i Münevvere'de bulunup da, Mekke-i Mükerrime'den hicret yoluyla kendi ülkelerine gelen kimseleri barındıran onlara yardımcı olan, onlara ev sahipliği eden, onlara kardeşlik eden sahabenin adı... Sahabenin bir kısmı *Muhâcirîn* bir kısmı *Ensar* olmuş oluyor. Ensar, yâni Medine'nin müslümanları... O Mekke'den hicret eden mübarekleri orada gurbet çektirmeyip misafir eden, bağına basan kimseler...

Onlar hakkında demiş ki Peygamber Efendimiz:³

الْأَنْصَارُ لَا يُحِبُّهُمْ إِلَّا مُؤْمِنٌ وَلَا يُبْغِضُهُمْ

إِلَّا مُنَافِقٌ فَمَنْ أَحَبَّهُمْ أَحَبَّهُ اللَّهُ

وَمَنْ أَبْغَضَهُمْ أَبْغَضَهُ اللَّهُ

(خ.م. عن البراء بن عازب)

(*El-ensàru, lâ yuhıbbühüm illâ mü'minün*) “O Ensar’ı ancak mü’min olanlar sever. Onları sevmek imanın alâmetidir ve imanın gereğidir. (*Ve lâ yübgıduhüm illâ münâfikun*) Bu Ensar’a ancak münafık olan buğz eder. Yani onları sevmiyorsa, Ensar’ı ikinci sınıf vatandaş gibi görüyorsa;

“—Asıl müslümanlar Peygamber Efendimiz’in Mekke’den gelme hemşehrileridir. Bunlar ne ki ya? İşte birinci sınıf olanlar onlardır. Onlar bak, yerlerini yurtlarını terk ettiler, muhacir oldular, buraya geldiler. Bunlar sonradan, taşralı, ikinci sınıf...” filan gibi düşünürse, sevmezse, buğz ederse Ensar’a; işte o münafıktır. Bu durum münafıklık alâmetidir.

³ Buhârî, *Sahîh*, c.XII, s.136, no:3499; Müslim, *Sahîh*, c.I, s.220, no:110; Tirmizî, *Sünen*, c.XII, s.406, no:3835; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.IV, s.292, no:18599; Beyhakî, *Şuabü’l-Îmân*, c.II, s.190, no:1509; Taberânî, *Mu’cemü’lEvsat*, c.VII, s.91, no:6946; Neseî, *Sünenü’l-Kübrâ*, c.V, s.88, no:8334; İbnü’l-Ca’d, *Müsned*, c.I, s.85, no:479; Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.99, no:728; İbn-i Ebî Şeybe, *Musanef*, c.XII, s.157, no:33019; Şeybânî, *el-Âhâd ve’l-Mesânî*, c.III, s.271, no:1778; Berâ ibn-i Âzib RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.XII, s.14, no:33747; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.XI, s.49, no:10225.

Münafık sevmez; ancak, mü'min sever. Çünkü onlar hâlis kimselerdi. Peygamber Efendimiz'i hiç bir şehir ahalisi kabul etmediği zaman, Taif'te taşlandığı zaman, Mekkeliler öldürmeye kastedtiği zaman;

“—Yâ Rasûlallah, biz seni kendimiz gibi koruruz, kollarız. Sen bizim beldemize gel!” dediler.

Hacca geldikleri zaman, Akabe'de bey'at ettiler kendisine... Peygamber Efendimiz'i ve mü'minleri Medine'ye davet ettiler. Peygamber Efendimiz de Medine'ye hicret etti.

Onlar imanı kavî insanlardır. Peygamber Efendimiz'e çok büyük yardım ettikleri için, Ensar adını almışlardır. Onlara buğz etmek yakışık almaz bir mümine... Kim buğz ederse münafıktır, kim severse mü'mindir. Mü'minliğin alâmeti sevmektir. Kızmak da münafıklığın, kalpteki bir hastalığın alametidir.

(Femen ehabbehüm ehabbehu'llah) “Kim onları severse, Allah da onu sever.” diyor. Yâni, o Ensar'ı seveni Allah sever. Biz de seviyoruz. Allah razı olsun o Ensâr'dan ki, biz de seviyoruz. Allah şefaathlerine erdirsin...

(Ve men ebgadahüm ebgadahu'llàh) Kim onlara buğzederse... Bu herhalde Mekke-i Mükerra'den gelenler arasında filan olabilir. “Kim onlara buğzederse, Allah da onlara buğz eder. Allah onları sevmez.” diyor.

g. Zaferin Şartı: Sabır ve Takvâ

Burada ilk önce bir-iki ayet zikrediyordu, ondan sonra bir-iki hadis zikr ediyordu merhum

müellif... Allah'ü Teâlâ Hazretleri Kur'an-ı Kerim'in bir ayet-i kerimesinde buyuruyor ki:

وَقَاتِلُوا الْمُشْرِكِينَ كَافَّةً كَمَا يُقَاتِلُونَكُمْ كَافَّةً
وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ
(التوبة: ٣٦)

(*Ve kâtilü'l-müşrikîne kâffeten kemâ yukâtilüneküm kâffeh*) “Kâfirler, müşrikler sizinle topluca çarpıştıkları, savaştıkları gibi; ey mü'minler, siz de onlarla topluca kalkın savaşın, siz de onlarla savaş edin! Madem onlar topluca size saldırıyor, siz de onlara öylece toplu karşılık verin ve savaşın!”

(*Va'lemû enna'llàhe mea'l-müttakîn*) “Ve biliniz ki, Allah takvâ ehli olanlardan yanadır. Siz Allah'tan korkarsanız, takvâ ehli olursanız, Allah size nusret ihsan eder, size yardım eder, sizi kâfirlere gâlip getirir. Onların size saldırmasından korkmayın! Siz onlarla çarpıştığınız zaman Allah sizi destekler, siz galip gelirsiniz.” (Tevbe, 9/36) demiş oluyor Kur'an-ı Kerim.

Muhterem kardeşlerim, Allah'ın insana yardım etmesinin şartlarından iki tanesi ayet-i kerimelerde zikr ediliyor: Birisi sabır, diğer takvâ... Sabretmeden olmaz, her şey sabırla olur. Sabırla asmadaki koruk helva haline gelir. Nasıl helva haline gelir? Koruk olgunlaşır üzüm olur, üzüm sıkılır pekmez olur, pekmez unla karıştırılır helva olur. Ama sabırla olur bütün bunlar... Birden, yâni aniden, o koruk halindeyken helva olmaz.

Onun için dedelerimiz, “Sabırla koruk helva olur.” demişler. Ama sabırla birlikte, çalışmak, uğraşmak gerekiyor. Muvaffakiyetin şartlarından birisi, sabırdır.

Sabrın üç çeşiti vardır.

1. Allah’ın, insanın başına musallat ettiği musîbetlere, belâlara sabır... Üzüntülere, sıkıntılara, hastalıklara, dertlere, elemlere, kederlere sabır...

Bir hastalık gelir, insan inim inim inler. İşte buna sabredek sevap kazanacak. Veyahut malına bir telefât gelir, ticarete zarar eder, mahsulü harab olur, Karadeniz’de gemisi batar... Yâni bir musibet gelirse, ona sabr edecek. İşte böyle sabrederse, sevap kazanır.

2. Allah’ın haram kılmış olduğu, yasak kılmış olduğu şeyleri yapmamak için kendisini tutmak, sabretmek.

İçki içmek tatlı mı, acı mı bilmem ama, içmemeye sabredek insan... Nâmahreme bakmamaya sabredek, haram iş yapmamaya sabredek! Günahlı iş yapmamak için tutacak kendisini... Gözüne Hâkim olacak, diline Hâkim olacak, her şeyine Hâkim olacak. Günahlara karşı direnip sabredek, tutacak kendini, düşmeyecek. Şeytan çekmek istese bile, nefis onu günaha sokmak istese bile girmeyecek.

3. Sevaplı işlerde, ibadetlerde sabır lâzım! Oruç tutmak zor, hacca gitmek hem masraflı hem zor... Zekât vermek, kazandığın parayı çıkartıp vermektir, zordur. Namaz kılmak zordur, sabah namazına kalkmak zordur, sıcak yatağı bırakarak...

Siz gerçi burada nisbeten rahatsınız, doğrusu Allah'ın nimetlerine mazharsınız. Hepinizin evinde sıcak-soğuk su vardır. Ama bizim Türkiye'de öyle evler vardır ki, insan yataktan kalkamaz. Çünkü burnunu çıkarsa burnu donar, yani öyle soğuktur. Suya elini değdirdiği zaman, su jilet gibi keser. Burada anlaşılmaz bu... Sıcak havada hele hiç anlaşılmaz.

Ama sabah namazında müezzin de minareye çıkmıştır, (*Hayye ale's-salâh*) "Haydi namaza!" diye bağıyor. Ondan sonra da, o da yetmiyormuş gibi arkasından bir de ihtar çekiyor: (*Es-salâtü hayrun mine'n-nevm... Es-salâtü hayrun mine'n-nevm...*) "Hişşşt, uyuma kalk! Namaz uykudan daha hayırlıdır." diyor.

Müezzin bunu diyor ama dışarıısı soğuk, su buz gibi, Sydney'deki gibi hava yumuşak değil. Evde sıcak su yok, buz gibi... Bazen su da olmaz. Köydeki evlerde tuvalet bahçenin öbür ucundadır, kalkacak oraya gidecek. Oraya gidinceye kadar insan zaten şifayı kapar, başlar hapşurmaya... Sabahleyin bir babayiğitlik gösterip sıcak yataktan kalkabilirse eğer, oraya gidinceye kadar zaten şifayı kapar.

Ondan sonra gelecek, abdest alacak, oradan yürüyecek camiye gidecek. Meselâ, elektiriği yoksa köyün, sabah namazına gitmek neyse, alaca karanlıkta kolay olur. Yatsı namazına gitmek zor olur. Bir keresinde ben, bizim köyde hatırlıyorum, yatsı namazından teyzemin evine gelinceye kadar, duvarlara toslaya toslaya geldim. Gökte Ay da yoktu, hiç bir şey de yoktu. Nereye bastığımı bilemeden yürüdüm. Yâni bu

ışıkların, bu elektriklerin şükürü lazım geliyor.

İbadetlere sabretmek gerekiyor kardeşlerim! Demek ki, muvaffakiyetin şartlarından birisi sabırmış. Sabrın çeşitlerini anlatmış olduk.

Muvaffakiyetin şartlarından birisi de takvâ imiş. *Takvâ*; Allah'tan korkmak, sakınmak, çekinmek, günahlara düşmemek demek, titiz müslüman olmak demek... Diyor ki: "Allah takvâ ehli insanlarla beraberdir, Allah onlara yardım eder." Yardım eder, hep yardım etmiştir, tarih boyunca bu böyledir. Kaide bu çünkü:

وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ

(التوبة: ٣٦)

(*Va'lemû ennalלה meal müttakîn*) "Biliniz ki, Allah müttakîlerle beraberdir." (Tevbe, 9/36)

Bu bir bilgi, zihninize yerleştireceğiniz bir bilgi... Allah CC böyle buyuruyor: "Biliniz ki, Allah müttakîlerle beraberdir." Bitti; takvâ ehli olmayanlar dertlerine yansın! Takvâ ehli olanlara ne mutlu!

h. Allah Yolunda Cihad

İkinci ayet-i kerime:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَىٰ تِجَارَةٍ
تُنَجِّكُمْ مِنْ عَذَابٍ أَلِيمٍ

(صف: ١٠)

(*Yâ eyyühe'llezîne âmenû*) Ey iman edenler, ey iman sahipleri! (*Hel edüllüküm alâ ticâretin tüncüküm min azâbin elîm*) Sizi fecî, elim, fena, kötü bir azabdan kurtaracak bir güzel ticareti size öğreteyim, tavsiye edeyim mi, göstereyim mi; kılavuzluk yapayım mı size, öğütleyeyim mi, bildireyim mi?" (Saf, 61/10) diyor Allah-u Teâlâ Hazretleri.

Bize bir ticaret öğretecek Allah'u Teâlâ Hazretleri ve bu ticaret bizi feci, elim bir azabdan kurtaracak; yâni cehennemden kurtaracak. "Cehennemden kurtaracak bir kârlı şey öğreteyim mi?" diye soruyor Allah-u Teâlâ Hazretleri ilk ayet-i kerimede...

Ey iman edenler, iman ediyor musunuz? Ediyoruz. İman ediyorsanız, sizi cehenneme düşmekten koruyacak bir ipucu vereyim mi size? Feci bir azab ile cayır cayır yanmak, derilerinin kapkara olması, çeşitli azaplar görmesi feci değil mi? Fecilerin fecisi bir azab... Bu azaba düşmeyecek bir çare, bir alış-veriş ve ticaret... Nasıl ticarete para veriyorsun, malı alıyorsun; onun gibi bir şey yani, bir şey vereceksin, bir şey kazanacaksın. Yâni, bu azaba düşmeyeceksin.

Nedir o? İkinci ayet-i kerimede bildiriyor:

تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَتُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ ذَلِكَ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ

(*Tü'minûne bi'llâhi ve rasûlihî*) “Allah’a sımsıkı bağlanır inanırsınız ve Rasûlüllah’a sımsıkı bağlanır ve yolunda yürürsünüz. Allah’a ve Rasûlüne bağlanır inanırsınız; Bu bir...

Tamam; Allah’a inandık, Rasûlüllah’a inandık, Kur’an’ı başımızın tacı ettik, Peygamber Efendimiz’in sünnet-i seniyyesi de rehberimiz...

(*Ve tucâhidûne fî sebili'llâhi bi-embvâliküm ve enfüsiküm*) “Ve sizler Allah yolunda mallarınız ve canlarınızla cihad edeceksiniz. Böyle yaparsanız, feci azabdan kurtulursunuz.”

Demek ki, malla ve canla cihad var. Malla cihad, malını Allah yolunda tahsis edip harcamak suretiyle olur. Malının bir miktarını verecek insan veya tamamını verecek.

Polatlı’ya kadar Yunanlı geldiği zaman Anadolu’da, İzmir’e asker çıkartıp da Polatlı’dan atılan topların sesi Ankara’dan duyuluyorken, gelmişler askerler Ankara’da bir dükkâna... O dükkândan makbuz mukabili kayıtlı-kuyutlu askerimiz için lazım olacak bez-mez bir şeyler verebilir misiniz hacı efendi filan diye dükkâna girmişler. Kayıtlı yani bir top bir kaput bezi bir şey verersen yaraları sarılır, bir şey yapıp giyerler, bir ölüyse kefen olur, hastalanmışsa bir örtü, olur yani, bir işte kullanılır diye... Demiş ki dükkân sahibi:

“—Bütün dükkânı alın!”

“—Yok, biz bütün dükkânı filân istemiyoruz, Şurada gönlünden ne koparsa biraz bir şey ver! İmza da atacaksın, işte biz de aldığımızı kayda döneceğiz.” demişler.

“—Yâhu bütün dükkânı alın!” demiş. “—Niye?” demişler.

“—E, zaten şu gâvur, şurada yetmiş seksen kilometreden topu patlatan gâvur buraya geldi mi, hepsini alacak! Onun için siz alın, helâl olsun, isteyerek veriyorum!” demiş, öyle vermiş.

Onun için, insan malının bazen tamamını, bazen bir kısmını Allah yolunda verecek. Normal şartlarda malının kırkta birini istiyor Allah... Yâni, “Zekât olarak kırkta birini verin!” diyor. Daha fazlasını verirse, kendi cömertliğinden vermiş oluyor insan... Demek ki, Allah’a ve Rasûlüllah’a inanacaksınız ve Allah yolunda cihad edeceksiniz malınızla, canınızla... Canla cihad, fiilen çarpışarak olur. (*Zâliküm hayrun leküm in küntüm ta’lemûn*) “Eğer bilerseniz, bu sizin için daha hayırlıdır.” (Saf, 61/11)

Neden daha hayırlıdır? Bir mukayese var... Daha hayırlı deyince, bir şey bir şeyden daha hayırlıdır. Halbuki cihadda yorgunluk var, can tehlikesi var, yaralanma var, ölüm var. Cihad etmemekte ise kenarda rahat durmak var, villasında yaşamak var, huzur içinde uykusunu tam almak var, korkulu gece geçirmemek var. Sevdikleriyle beraber gününü gün etmek var, istediği iyi cins yemekleri yemek var.

Ama o hayırlı değil! Burada tozlara, topraklara bulanmak, burada yaralanmak, burada korkuyla vakit geçirmek, burada icabında canını vermek; öbür tarafta rahat etmekten daha hayırlıdır. Ama nasıl? (*In küntüm ta’lemûn*)

“Eğer bilerseniz, bu böyle...” İşin gerçeği böyle ama birçok kimse bilmez bunu... Herkes bucak bucak kaçar. Bir harp ilânı oldu mu, cepheden bir sürü insan firar eder, kaçar; cepheye alınsa bile... Bir kısmı askere gitmemek için çare arar, bir kısmı askerden, cepheden kaçar.

Cepheden kaçmak, savaştan kaçmak büyük günahdır bizde... Yâni düşmandan kaçmak, düşmana sırt dönüp kaçmak büyük günahdır bizim dinimizde... Onun için, dedelerimiz savaşta kazanmış. Bir gül bahçesine girercesine harbe gidip ölmüşüz. Şehid olacağız diye sevine sevine gitmişiz ve köyümüzden askeri davulla, zurnayla uğurlamaya alışmışız.

Bizim köyden rahmetli, babamın halası anlattı. Kardeşlerini, yani babamın dayılarını davullarla, zurnalarla uğurlamışlar Çanakkale Harbi'ne... Bu Gelibolu meselesi mâlûm, burada herkesin bildiği mesele... Bizim büyük dayılarımız böyle oradakilerle vedalaşırken, “Haydi Allah’a ısmarladık!” demişler. Şu salladığı ellerin yarın kan-revan içinde kalacağını bile bile nasıl gider, bunu başkası anlayamaz.

Bir kitap okudum bir arkadaşımızın evinde... Şu Brokenhill'deki iki kişinin macerasını anlatırken: “Belki de afyon kullanmışlardı.” diyor. Çünkü anlayamaz ki şehidliği, İngiliz zavallıcık... Anlayamadığı için, belki afyon kullanmışlardır der. Yani doğrudan doğruya sonu ölüm olan bir şeyi yapar mı insan? Akıllı insan yapmaz. Ama akıldan başka akıllar da var... (*In küntüm ta'lemûn*) “Eğer bilerseniz, cihad daha hayırlı!” diyor Allah-u Teâlâ Hazretleri... Ama

bilmeyene, bu taraf daha hayırlı gelir. Onu ahirette göreceğiz, neyin daha hayırlı olduğunu herkes o zaman görecek.

يَغْفِرُ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَيُدْخِلُكُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ
تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَمَسَاكِنَ طَيِّبَةً فِي جَنَّاتٍ عَدْنٍ
ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ

(صف:1۲)

(*Yağfirleküm zünûbeküm*) “Eğer böyle yaparsanız, Allah sizin geçmiş günahlarınızı bağışlayacak; (*ve yüdhillküm cennâtin tecrî min tahtihe’l-enhâr*) aşağılarından şırıl şırıl cennet ırmaklarının aktığı, cennet bahçelerine sizleri sokacak, oralara sahip edecek sizi... (*Ve mesâkine tayyibeten fî cennâti adn*) Ve sizlere Adn cennetlerinde güzel meskenler nasib edecek. (*Zâlike’l-fevzü’l-azîm*) Bu ne büyük bir başarı, ne güzel bir sonuç!” (Saf, 61/12) Yani, cennete sokacak Allah, köşkler nasib edecek, çeşitli nimetler bahşedecek diyor bu ayet-i kerime...

وَأُخْرَى تُحِبُّونَهَا نَصْرٌ مِنَ اللَّهِ وَفَتْحٌ قَرِيبٌ

وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ

(صف:1۲)

(*Ve uhrâ tuhibbûnehâ*) “Bir şey daha var, siz de onu çok seversiniz, istersiniz, temenni

edersiniz; (*nasrun mina'llâhi ve fethun karîb*) bunu da bilin ki, Allah'ın yardımı ve fütûhat yakındır.” Yâni, “O ikincisi, Allah'ın yardımının gelmesi ve yakın bir fütûhatın sizin olmasıdır. Meraklanmayın, bu tasaları bu sıkıntıları çekeceksiniz ama, Allah'ın yardımı size erişecek ve fütûhata da mazhar olacaksınız, galip geleceksiniz.”

Mekke'nin fethini müjdeleyen ayet-i kerime... Mekke'nin fethedileceğini sahabeye müjdeledi böyle... (*Ve beşşiri'l-mü'minîn*) “Ey Rasûlüm, mü'minleri müjdele; bunlar olacak, o güzel günleri görecekler!” (Saf, 61/13) buyurdu ayet-i kerimede Allah-u Teâlâ Hazretleri...

Her zaman için bu böyledir, cihad oturmaktan iyidir. Allah-u Teâlâ Hazretleri insanın geçmiş günahını da bağışlar. Sahabeden bir kimse ömrünü biraz ayyaşlıkla, sarhoşlukla geçirmiş. Bir savaşta Peygamber Efendimiz'in yanına gelerek dedi ki:

“—Yâ Rasûlallah, ben şimdiye kadar iman etmemiştim. Ben şimdi kaniyim senin peygamber olduğuna... Sana inansam, sana tâbî olsam, şu savaşa girsem, cennete gider miyim?” dedi.

“—Gidersin!” dedi Peygamber Efendimiz...

İnanıp cihada girince, Rasulullah yolunda, henüz müşrik daha, soruyor şartları... Yâni, “Giriş nasıl olacak?” diye şartları soruyor. “Girersen, iman edersen, Allah yolunda olursan şehid olursun, cennete gidersin.” dedi Peygamber Efendimiz.

“—O halde sana iman ediyorum, müslümanlığı kabul ettim ve kâfirlerle cihad edeceğim!”

dedi.

Namaz kılmamış, oruç tutmamış, abdest almamış, hiç bir şeyi yok adamın; müşrikken mü'min oldu.

“—Ama dur, biraz yemek yiyeyim!” dedi.

Bunlarla uğraşırken tabii, enerji lazım olacak. Torbasından hurma çıkardı. Böyle hurmaları bir taraftan yiyor yani güçleneyim, enerji kazanayım filan diye. Sonradan aklına geldi mübareğin, dedi ki:

“—Yâhu bunları yiyeceğim diye uğraşmağa değmez!” filân gibi bir söz söyledi, savurdu attı hurmaları...

Yâni yarım bıraktı yemeği, savaşa girdi. Çarpıştı, çarpıştı, şehid oldu ve cennetlik oldu. Cennetlik olduğunu Peygamber Efendimiz müjdeledi.

Her zaman bu böyledir, Allah geçmiş günahları bağışlar. (*Yağfirleküm zünûbeküm*)’ü izah etmek için söyledim bunu. Geçmiş günahları bağışlar, affeder ve kişiyi cennete sokar. Hem de ne güzel nimetler, neler ihsan eder. Ebedî, sonsuz, bitmez tükenmez nimetler... Hadsiz, hesapsız, sayısız izzetler, ikramlar...

Buraya gelen kardeşlerimi biliyorum ki, bir kısmı ağır işlerde çalışıyorlar. Yâni buradakilerin beğenmediği ağır işlerde; Wollongong’daki demir fabrikasında, falanca yerdeki madende, falanca yerdeki tehlikeli yerde... Falanca yerde güneşin altında diz çökerek, saatlerce ziraat yaparak çalışıyorlar; biliyorum. Bu meşakkatleri bu kardeşlerim neden çekiyorlar? Arkasından

biraz ferahlık duyacağız diye... Kendisi rahatsız olsa bile, çoluk-çocuğu rahat edecek diye... Yâni ilerideki bir rahatı düşünerek, büyük fedakârlık yapıyor buradaki kardeşlerimiz.

İşte asıl fedakârlık, ahiret için yapılacak. İnsan burada biraz sıkıntı çekebilir. Avustralya'daki bu yaşayışınızdan ibret alın ki, burada biraz sıkıntı çekebiliriz müslümanlar olarak... Amma ahirette ebedi saadete ereceğimiz için, malımız da, canımız da fedâ olsun, hoş olsun... Efendim, nedir yâni; mal dediğin şey nedir, can dediğin şey nedir ki?

Canı cânan dilemiş, vermemek olmaz ey dil, Ne nizâ eyleyelim, ol ne senindir ne benim!

Allah dilemiş, can zaten Allah'ın, bizim değil ki, emanet... İsteddiği zaman vermemek olur mu? Allah bizi mes'ud kullar olarak yaşatsın, şehid kullar olarak ölmeyi nasib eylesin, cümlemize... Onu kimse anlayamaz, şehidlik en büyük mertebedir. Ayet-i kerime burada bitti. İki-üç ayet-i kerime böylece bir söylenmiş oldu.

i. Amellerin En Faziletlisi

Hadis-i şerif de şöyle: Buhârî ve Müslim'in (Rh.A) rivayet ettiklerine göre, Ebû Hüreyre RA şöyle dedi: ki:⁴

⁴ Buhârî, *Sahîh*, c.I, s.18, no:26; Müslim, *Sahîh*, c.I, s.88, no:83; Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.185, no:1658; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.287, no:7850; Dârimî, *Sünen*, c.II, s.264, no:2393; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.X, s.458, no:4598; İbn-i Ebî Şeybe, *Musanef*, c.IV, s.207, no:19352; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IX, s.157, no:18264; Ebû Hüreyre RA'dan.

أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ سُئِلَ

أَيُّ الْعَمَلِ أَفْضَلُ فَقَالَ إِيْمَانُ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ قِيلَ

ثُمَّ مَاذَا قَالَ أَلْجِهَادُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ

قِيلَ ثُمَّ مَاذَا قَالَ حَجٌّ مَبْرُورٌ

(خ.م. عن ابى هريرة)

(*Enne rasûlü'llàhi salla'llàhu aleyhi ve selleme süile: Eyyü'lameli efdalü?*) Peygamber SAS'den soruldu ki: “Yapılan işlerin, fiillerin, çalışmaların, amellerin hangisi en faziletlidir İslâm bakımından?” Ne yapalım? Yâni, “Yemek mi yedirelim, oruç mu turalım, namaz mı kılalım, sadaka mı verelim; ne yapalım? Hangisi en faziletli?” diye, en faziletli ameli sordular Peygamber Efendimiz'e....

(*Fekàle: İmânen bi'llâhi ve rasûlihî*) “Allah'a ve Rasûlüne inanmaktır.” dedi Peygamber Efendimiz.

Her şeyin başı, bütün faziletlerin evveli, her şeyin kaynağı, aslı, özü, esası; Allah'a ve Rasûlüllah'a inanmaktır. Bir insan Allah'a tam inanıyorsa, ne mutlu! İnanıyoruz; vardır, birdir, hazırdır, nazırdır, Rahman'dır, Rahim'dir. İnanıyoruz, tamam, ne mutlu...

Peygamber SAS Efendimiz Allah'ın gönderdiği hak rasûldür, elçidir. Söyledikleri hakdır, gerçektir. Allah o ümmî, öksüz, mübarek kulunu

kendisine has peygamber eyledi. Kendisine vahy eyleyip Kur'an-ı Kerim'i indirdi, emirlerini, yasaklarını bildirdi. O da bize İslâm'ı öğretti.

Kırk yaşında kendisine peygamberlik geldi. Altmış üç yaşında bu dâr-ı dünyâdan dâr-ı bekâyâ irtihal edinceye kadar, yirmi üç sene içinde insanlara İslâm'ı öğretti, her şeyi anlattı. Yirmi üç sene, geniş zaman içinde her şeyi anlattı da, veda haccında şunları söyledi:

“—Bunları size tebliğ ettim mi? Tamam mı ey ahabım?” dedi hac da toplanmış olan insanlara, Cebel-i Rahme'nin kenarında...

Onlar da:

“—Tebliğ ettin!” deyince, ellerini kaldırdı: “—Şâhid ol ya Rabbi!” dedi.

Peygamber SAS Efendimiz böyle bildirdi, onun peygamber olduğuna inanıyoruz. Allah'ın varlığına ve Hz. Muhammed SAS'in peygamberliğine inanıyoruz. Siz de inanıyorsunuz, çocuklarımıza da öğreteceğiz, onlar da inanacaklar. Tamam, en faziletli iş bu...

(*Kîle: Sümmе mâzâ?*) “Bundan sonra ne, en faziletli olan nedir?” diye soruldu. (*Kâle: El-cihâdü fî sebîli'llâh*) “Allah yolunda cihad etmektir.” buyurdular.

Cihad edeceğiz! Allah yolunda malımızla, canımızla cihad edeceğiz. Geçti demin ya; mal vereceğiz, para vereceğiz, Allah yoluna fedâ olsun... Allah'ın verdiği mallar, Allah'ın yolunda feda olsun... Allah'ın verdiği sıhhat, Allah'ın

yoluna fedâ olsun... Allah'ın verdiği akıl, Allah'ın yoluna fedâ olsun... Allah'ın verdiği evlât, iyâl Allah'ın yoluna fedâ olsun... Anamız, babamız, çoluk- çocuğumuz fedâ olsun... Çünkü Peygamber Efendimiz'le konuşurken, sahabe-i kiram derlerdi ki:⁵

فِدَاكَ أَبِي وَأُمِّي يَا رَسُولَ اللَّهِ

(*Fidâke ebî ve ümmî yâ rasûla'llah!*) “Anam, babam sana fedâ olsun yâ Rasûlallah!” derlerdi. Öyle düşünüyorlardı, öyle idiler. Laftan ibaret değildi bu söyledikleri... Allah-u Teâlâ Hazretleri bizi de böyle kendi dinine hizmet hususunda üstün gayretli eylesin...

(*Kîle: Sümmе mâzâ?*) “Bundan sonra ne gelir?” diye sordular. (*Kàle*) Peygamber SAS Efendimiz üçüncü olarak da demiş ki: (*Haccün mebrûrun*) “Makbul, usûlüne uygun yapılmış olan bir

⁵ Buhârî, *Sahîh*, c.IV, s.1541, no:3968; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.II, s.184, no:2836; Ebû Mûsâ el-Eş'arî RA'dan.

Müslim, *Sahîh*, c.II, s.686, no:990; Neseî, *Sünen*, c.V, s.10, no:2440; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.152, no:21389; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.VII, s.85, no:34386; Tirmizî, *Sünen*, c.III, s.12, no:617; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.X, s.27, no:19597; Ebû Zer RA'dan.

Neseî, *Sünen*, c.VI, s.185, no:3496; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.335, no:8407; Abdü'r-Rezzak, *Musannef*, c.VII, s.158, no:12611 ve 12612; Ebû Hüreyre RA'dan.

Neseî, *Sünen*, c.IV, s.49, no:1932; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.186, no:12961; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.VII, s.260; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.]

Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.I, s.421, no:556; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.VI, s.281; Hz. Ali RA'dan.

hacdır.” O da zor bir iş, o da kolay bir iş değil... Şimdi kolaylaştı, uçağa biniyorsun gidiyorsun Orada vasıtalar var, sıcak-soğuk sular var... İki adımda bir istedikleri riyali verdin mi, her şeyi buluyorsun. Şimdi kolay... Eskiden tabii, develerle veya yaya olarak gidilirdi. Sular bulunmazdı, sıcaktan korunma imkânları azdı. Hacca gidenlerin çoğu telef olurdu. Hacıların çoğu kırılırdı, gidenler gelemezdi. Şimdi biraz kolaylaştı.

Tabii amellerin makbullüğü hususunda başka hadis-i şerifler de var... Bunların bütünüyle hepsini incelediğimiz zaman görürüz ki, Allah yolunda ilim öğrenmek için sabah akşam medreseye, camiye ve sâireye yürümek, gitmek, gelmek cihaddan da üstündür kardeşlerim!

Çünkü, cihadın faziletini de görüyorsunuz, ilim erbabı anlatıyor insanlara... Cihadın faziletinden bahsedilmeye, bahsedilmeye ümmet unuttuğu için, zillete düştü. Cihadın faziletini de insana ilim erbabı anlattığından; ayetleri, hadisleri de insana alimler öğrettiğinden, en faziletli iş ilim öğrenmek, ilim öğretmektir.

Allah bizi ilimden ayırmasın, bildiklerimizi de tatbik etmeyi cümlemize nasib eylesin... Allah hepinizden razı olsun... Geçmişlerinize rahmet eylesin, evlatlarınızı hayırlı evlâtlar eylesin... Sizleri ve bizleri, dünyada ve ahirette mes’ud ve bahtiyar eylesin...

Bi-hürmeti esrari s reti'l-f atihah!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŐAN

19. 03. 1988 Sydney / AVUSTRALYA

[Bütün GURBET SOHBETLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
K rs 